

UN RAPORT INEDIT - ION N. CĂMĂRĂȘESCU, DUROSTORUL. EXPUNEREA SITUAȚIUNII JUDEȚULUI LA 1 DECEMBRIE 1914

În vara anului 1913, Peninsula Balcanică era în flăcări. După ce, un an mai devreme, Serbia, Bulgaria, Grecia și Muntenegru porniseră războiul pentru alungarea turcilor din Europa, disensiuni grave transformaseră foștii aliați în adversari. Fără declarație de război, Bulgaria a atacat trupele sârbe și grecești, ceea ce a dus la izbucnirea celui de-al doilea conflict balcanic. Inițial, România și-a proclamat neutralitatea, însă a avertizat Bulgaria că orice schimbare a echilibrului de forțe în Balcani, fără participarea Bucureștiului, va duce, implicit, la intervenție militară. Întrucât guvernul de la Sofia tergiversa tratativele cu vecinul de la nord, pentru rectificarea graniței dobrogene, armata română a primit ordinul de a trece Dunărea. Fără a trage prea multe focuri de armă, trupele noastre au ajuns în apropiere de Sofia, iar intervenția Marilor Puteri a dus la semnarea armistițiului de către Bulgaria, atacată din toate părțile. În luna august a anului 1913, la București era semnat Tratatul de Pace, care punea capăt celui de-al doilea război balcanic. Documentul stipula cedarea de către Bulgaria a teritoriului cunoscut sub numele de Cadrilater sau Dobrogea Nouă. Regiunea a aparținut statului român vreme de 25 de ani (1913-1916 și 1918-1940). La 7 septembrie 1940, în urma semnării Tratatului de la Craiova, Cadrilaterul a fost cedat Bulgariei.

Imediat după încorporarea Dobrogei Noi la statul român, în august 1913, guvernul de la București a trimis funcționari în regiune. Aceștia, în colaborare cu șefii unităților militare dislocate în Cadrilater, au început să întocmească rapoarte către București, în care prezentau situația economică, starea infrastructurii dar și starea de spirit a populației, alcătuită, în majoritate, din turco-tătari și bulgari.

În anul 1914, Parlamentul vota Legea de Organizare a Dobrogei Noi, articolul I al documentului prevăzând împărțirea teritoriului în două județe: Durostor, cu reședința la Silistra și Caliacra, cu capitala la Bazargic.

Dacă despre starea județului Caliacra avem puține date din perioada 1913-1916, cu totul altfel stau lucrurile în ceea ce privește județul Durostor.

La 1 decembrie 1914, prefectul Durostorului, Ion N. Cămărășescu, expunea situația județului în fața ministrului de interne. Este un document extrem de bine conceput, care prezintă până la detaliu aspecte semnificative ale vieții economice și sociale a Durostorului.

Județul avea o **întindere** de 2.500 km, ocupând fosta plasă bulgară Silistra, în întregime, cea mai mare parte a plasei Turtucaia precum și o mică parte a plasei Curtbunar. *Durostorul românesc avea cinci plăși, alcătuite din două orașe, (Silistra și Turtucaia) și 133 de sate și cătune.*[1]

În cursul anului 1914, în județul Durostor se efectuase un recensământ din care reieșea că **totalul populației** era de 142.532 locuitori, dintre care 26.585 locuitori trăiau în Silistra și Turtucaia.

Cei mai numeroși erau *turcii* (72.554 locuitori), urmați de *bulgari* (58.943), *românii* situându-se pe locul al treilea, cu doar 7.353 locuitori. Restul populației era format, în ordine descrescătoare, din *armeni, lipoveni, tătari, greci, sârbi și alte naționalități*. Românii erau prezenți în număr mai mare în localitățile Aidemir, Rahova de Jos și mai ales, Turtucaia, unde formau jumătate din populația orașului.

La Silistra, localitate unde, în secolul al XIX-lea, românii erau prezenți în număr mare, în 1914 nu se mai înregistrau decât 171 de suflete, față de cei peste 7.000 de bulgari și 6.000 de turci.

La capitolul **justiție**, erau precizate dificultățile cu care se confruntau magistrații: necunoașterea limbii bulgare, lipsa de ordine în arhivele preluate și diferența de legislație între cele două țări.

În ceea ce privește **educația**, se preciza că, înainte de anexare, școlile erau administrate de eforii, statul oferindu-le în folosință pământuri și păduri, pentru a se întreține. În 1913, la Silistra exista o școală normală și un liceu de băieți, un liceu de fete, un gimnaziu de trei clase și patru școli primare. Musulmanii aveau un liceu și două școli primare, iar armenii și evreii aveau fiecare, câte o școală primară.

La Turtucaia exista un gimnaziu, șapte școli primare, o școală profesională și două grădinițe. Românii aveau o școală primară și una profesională iar musulmanii aveau trei școli primare.[2]

Existau școli și în sate. Toate unitățile de învățământ erau într-o stare excelentă, cu material didactic bogat, biblioteci, ateliere, semn că statul bulgar se preocupase în cel mai înalt grad de acest segment al vieții sociale.

Statul român a desființat eforiile și a luat școlile în directă sa administrare.

În 1914, existau în Durostor 144 de învățători și 40 de educatoare. În Silistra funcționau patru școli primare, patru grădinițe și trei școli particulare (bulgară, musulmană și armeană), iar la Turtucaia erau cinci școli primare, două grădinițe și o școală musulmană.[3]

Principala problemă cu care se confruntau dascălii era necunoașterea limbii române de către majoritatea elevilor.

La capitolul **culte**, raportul preciza că în județ existau 29 de biserici și 26 de preoți, majoritatea, bulgari. În ceea ce privește cultul islamic, în Durostor se găseau, în 1914, 115 geamii, în care slujeau 120 de hatibi, 112 imami și 14 muezini. În Silistra erau 8 moschei, în timp ce în Turtucaia se găseau patru. [4] Șeful religios al musulmanilor din județ era muftiul, iar populația de cult islamic avea școli și tribunale proprii.

Raportul prefectului Cămărășescu cuprindea și date referitoare la **sistemul sanitar**.

La Silistra exista un dispensar comunal, un spital cu 60 de paturi și un lazaret, în care fuseseră îngrijiți holericii, în 1913, în timp ce la Turtucaia erau un spital cu 50 de paturi și un dispensar.

Căile de comunicație, preluate, în 1913, de la statul bulgar, aveau un total de 205,5 km, majoritatea drumurilor fiind impracticabile, din cauza lipsei de întreținere.

În momentul intrării în componența statului român, Durostorul avea șase șosele:

1. Silistra - Beibunar, în lungime de 35 km;
2. Silistra - Alfatar - Omurcea, pe o distanță de 63 km;
3. Alfatar - Ghiulerchioi, în lungime de 10,4 km;
4. Acadânlar - Ibrahim Mahle, cu un total 10,5 km;
5. Silistra - Turcșmil, în lungime de 69,5 km (cu o întrerupere de 14,5 km. Între satele Arbagilar și Sarighiol;
6. Turtucaia - Agifaclar, pe o distanță de 17,3 km;

Totalul era de 205,5 km.[5]

Pe lângă aceste drumuri, statul român construise în întregime încă opt șosele, alte patru fiind aproape finalizate. Drumurile plecau din localitățile Caraorman, Babuc, Cainargeaua Mare, Doimușlar, Sarsânlar, alte șosele legând Turtucaia de malurile Dunării și de cazărțile românești de la granița cu Bulgaria.[6]

La preluarea Cadrilaterului, în 1913, existau **legături telegrafice** doar între Silistra-Turtucaia, Silistra-Acadânlar, Curtbunar, Bazargic și Silistra-Ostrov. Administrația românească a instalat cabluri de telegraf între Oltenița și Turtucaia și între Silistra și Călărași. Tot românii instalaseră posturi telefonice la Silistra și Turtucaia, acest mijloc de comunicație fiind inexistent în Cadrilater. Până în 1914, telefoanele erau prezente în majoritatea satelor și la pichetele de grăniceri de la frontiera cu Bulgaria.

În ceea ce privește **jandarmeria rurală**, în Durostor exista o companie, formată din doi ofițeri și 392 subofițeri și soldați. Sarcina acestora nu fusese deloc ușoară. În numai un an, la fiecare secție și la fiecare post de jandarmi se afla câte un număr de doi cai pentru serviciul de patrulare în cătunele mai depărtate și pentru alte servicii mai importante, ca măsură de poliție preventivă.

Raportul prefectului Cămărășescu menționa serviciile și activitatea depuse de jandarmi, în cursul anului 1914:

“Au dresat un număr de 34 procese verbale pentru crime, 6 procese verbale pentru sinucideri, 1087 procese verbale pentru diferite delictive, 62 procese verbale pentru delictive de vânat, 65 procese verbale pentru delictive silvice, 1.371 procese verbale pentru contravențiuni, 56 procese verbale pentru fapte diverse: contrabande, mituiri, etc. Au executat un număr de 980 servicii după cererile ce li s-au făcut de diferite autorități, dintre care 841 pe temeiul cererilor perceptorilor. Au arestat un număr de 358 indivizi implicați în diferite fapte. Au făcut un număr de 66 perchezițiuni domiciliare. Au înmănat 15.411 citațiuni judiciare. Au executat un număr de 10.502 mandate de aducere și 1.547 mandate de arestare, emise de diferite autorități judiciare. Au transferat un număr de 1353 persoane civile. Au dresat un număr de 228 procese verbale pentru urmăriri de dezertori și 1.871 pentru urmăriri de nesupuși militari. Au arestat un număr de 37 dezertori și 89 nesupuși militari, care au fost înaintați corpurilor respective. Au făcut un număr de 10 perchezițiuni militare, dresând convenitele procese verbale. Au executat un număr de 114 arestații militare. Au înmănat un număr de 714 ordine militare de chemare. Au executat un număr de 1.547 urmăriri de indivizi și 7.676 urmăriri de vite furate, dresând convenitele procese verbale.”[7]

La capitolul “**poliție**”, raportul preciza că, în 1914, la Silistra existau 7 ofițeri și 72 sergenți de stradă, în timp ce la Turtucaia erau 5 ofițeri și 50 de sergenți.

Statisticile arătau că în Durostor erau 24.703 **proprietari**, care aveau 134.484 hectare. Jumătate dintre aceștia dețineau terenuri între 0-3 hectare, însă totalul proprietari lor reprezenta doar o optime din cifra existentă în județ. În Durostor existau 26 de persoane care dețineau proprietăți între 50 și 100 hectare, 24 cu proprietăți între 100 și 500 hectare, 5 cu proprietăți între 500 și 1.000 hectare și 2 cu proprietăți mai mari de 1.000 de hectare.[8]

Raportul avea în atenție și **regimul silvic**, aici întinzându-se codrii istorici ai Deliormanului. Existau două ocoale, la Silistra și Turtucaia, însă personalul era insuficient pentru suprafața împădurită pe care o avea în supraveghere.

O importanță deosebită în economia județului o avea **pescuitul**, în Durostor existând patru puncte ale Pescăriei Statului: Silistra, Turtucaia, Srebârna și Popina.

Sunt trecute în raport și date privind **numărul vitelor**: 350.000 de capete, dintre care 22.793 boi, 14.851 vaci, 6.597 bivoli, 6.514 bivolițe, 23.559 cai, 245.661 oi și capre.[9]

Prefectul Ion Cămărășescu face în raportul său precizări interesante despre situația locuitorilor județului și **mentalitățile** acestora:

“conștiința femeii, atât la bulgari cât și la turci, este inferioară. Femeia se ocupă de casă și crește copiii, fără a spune cuvântul ei. La bulgari nu exista căsătoria civilă și până la 1893, nu existau nici registre de stare civilă. Până la anexiune, căsătoriile se celebrau la biserică, plătindu-se taxe destul de ridicate, iar în urmă, preotul era dator să facă cunoscut căsătoria autorităților comunale, care o trecea în registre. Divorțul nu se pronunța de justiție; tot preotul desfăcea căsătoriile, în urma aprobării capului bisericii.

Aplicarea dispozițiilor în vigoare pentru actele de stare civilă a întâmpinat la început câteva dificultăți. Prin legea de organizare, primarii au fost obligați a încheia procese verbale constatatoare de toate nașterile, căsătoriile și încetările din viață întâmpinate în comunele lor de la ocupațiune.”[10]

În raport se mai preciza, referitor la **starea locuitorilor**:

“cu deosebire de populațiunea de la orașe, populațiunea de la sate este relativ avută. Cu sistemul de parcelare al proprietății, fiecare sătean este proprietar, având în medie o întindere de 10 până la 15 hectare de pământ. Locuitorii au fost destul de încercați în timpul războiului balcanic și nu au primit nici până astăzi prețul rechizițiunilor luate de statul bulgar.

Expansiunea și propășirea băncilor populare este o dovadă a bunei lor stări materiale. Agricultură și creșterea vitelor sunt ocupațiunile lor principale; pe lângă acestea, sătenii se ocupă cu fabricarea brânzei și cu comerțul cu lână.”[11]

Raportul din 1914 relevă și alte date interesante despre modul de viață și ocupațiile locuitorilor din Durostor:

„Treieratul se face aproape exclusiv cu caii. Morăritul este destul de răspândit. Avem în județ 213 mori, din care 132 sunt mori de vânt, 50 sunt mori de apă, iar restul, cu motoare. Exportul cerealelor se face prin portul Brăilei. În comuna Sarsanlar există o fabrică bună de mezeluri; mai există în județ câteva fabrici de țiglă și numeroase cărămidării.

Neavând vicii, locuitorii au patima vânătoarei. De aceea, s-a aplicat de la 1 ianuarie 1914 legea vânătorii, în vigoare în restul țării, cu restricțiunea că permisele sunt liberate numai de Prefectură. Vânatul nu există însă în proporții mulțumitoare, fiind distrus de numărul enorm de vulpi care se înmulțesc în regiunea aceasta cu lăstărișuri și cu ascunzători favorabile lor. În pădurile mari există mistreți în număr ridicat, pe care turcii îi vânează, urcându-se în copaci. Lupii produc pierderi mari locuitorilor, dar se pot vâna foarte greu, fiind risipiți în afară de păduri, în mărăcinișuri și în văile prăpăstioase și pietroase. În apropierea comunei Sungurlar se practică de musulmani o vânătoare originală de lupi, așa zisa vânătoare *la groapă*, pe un vast teren păduros pregătit în acest scop de mai mult de un veac. Vânatul este astfel gonit într-o regiune de mărăcinișuri îngrădită cu nuiele încât se îndreaptă în mod matematic spre un puț adânc, ascuns vederii lui, în care cade și este prins viu.

Petrekerile locuitorilor în zilele de sărbătoare sunt adunarea la prispele caselor sau în fața cafenelelor, unde tinerimea joacă hora, în sunetele unui cimpoi unic. În zilele de lucru, seara, flăcăii se adună la unele case; convorbirile și povestirea basmelor țin până târziu noaptea.

Casele din satele creștinești au o înfățișare de curățenie înșelătoare, căci sunt indeobște rău întreținute. Nici nu se pot menționa casele musulmanilor, care sunt cu totul primitive, neîncăpătoare și neigienice. Cătunele turcești au un aspect de mizerie desăvârșită.

Locuințele mai însemnate sunt clădite pe o fundațiune de piatră; zidurile sunt de cărămidă de pământ nears, tencuite cu var sau cu pământ. Acoperișul este de țiglă. Odăile sunt spațioase și luminoase și așezate simetric câte două de fiecare parte a sălii principale. Din ordinul administrației, toate casele au fost văruiate pe dinafară și pe dinăuntru, gunoaietele ridicate și curțile îngrădite. În timpul verii, locuitorii dorm afară; iarna, familia întregă doarme într-o singură odaie. Prin familie se înțelege părinții, fii însurați și ginerii cu copiii lor. O familie numără, în general, șase sau șapte persoane adulte.

Alimentația obișnuită este mai mult lacto-vegetariană. Se consumă în mare cantitate: fasole, ceapă, usturoi, ardei, murături și lapte acru. Pâinea este fabricată în casă; nu există brutării în comunele rurale. Familiile avute pregătesc în casă pastramă, cârnați și pește sărat, dar nu le consumă decât foarte rar. Se face adesea magiun din pepene verde; fructele se păstrează uscate, cu scopul de a se prepara cu ele un fel de compot numit *huşav*.

Cazurile de febră tifoidă sunt frecvente și datorate, întotdeauna, lipsei de curățenie. În multe părți, apa este infectată de vite sau prin spălarea rufelor. Profilaxia face progrese mari, dar locuitorii nu pot renunța încă la spălarea rufelor în jgheburile cișmelelor din care iau apă pentru nevoile casei. Puțurile au fost îngrădite și reparate de abia anul acesta. În caz de epidemii, nu erau niciodată dezinfectate. Înainte vreme, gunoaietele stăteau neridicate în fața caselor și în mijlocul satului.

Să nu ne mirăm, prin urmare, de ce scabia este atât de răspândită, această infecțiune întinzându-se foarte repede, la toți membrii unei și aceleiași familii. Ea nu se poate combate cu succes decât printre școlari, deoarece școala ia împotriva lor măsuri radicale.

La adulți, bolile epidemice sunt foarte greu de vindecat pentru că sătenii ascund majoritatea cazurilor ce se ivesc. Un copil bolnav a fost închis într-o sobă de părinții lui, în scopul de a fi sustras vizitei medicale. Spitalele sunt considerate ca instituțiuni de prisos. Totuși s-au făcut și se fac cele mai mari sacrificii materiale pentru întinderea profilaxiei. În bugetul județului și în al comunelor urbane s-au prevăzut din vreme fonduri speciale pentru combaterea epidemiilor. Nevindându-se până acum nici o contagiune cu caracter extrem de grav, o parte dintre aceste fonduri vor fi întrebuințate pentru combaterea bolilor contagioase curente.

Mortalitatea rămâne cu aproape 50% sub procentul nașterilor. În cursul anului 1914, s-au înregistrat aproape 6.000 nașteri în comunele rurale și nu au murit decât 2.800 de suflete. Este curios de a observa în tabloul anexat al mișcării populațiunii că în interval de un an s-au născut 25% creștini mai mulți decât musulmani și au murit aproximativ 20% musulmani mai mulți decât creștini.

Din același tablou rezultă că 60% din morți sunt copii până la 5 ani. Cauzele care determină acest fenomen îngrijitor sunt gradul înapoiat de cultură al mamelor, mai ales la turci, cari nu cunosc regulile elementare pentru creșterea copiilor și care îi nutresc cu alimente altele decât laptele, chiar în primele luni care urmează nașterii, mama neputând renunța la ocupațiunile ei casnice. În caz de simptome de boală, părinții, în loc de a recurge la medicul de plasă, ascultă sfatul babelor din sat. În afară de aceasta, copiii sunt botezați imediat după naștere, în apă rece chiar iarna, și cei mai mulți mor din cauzele arătate mai sus, de gastro-enterită când nu au murit după botez de bronho-pneumonie. Prin înființarea posturilor de moașe în cel mai mare număr de comune posibil, aceste moravuri primitive tind a fi îndreptate.”[12]

În raport este analizată și problema **schimbării denumirii localităților** județului, în mare majoritate de origine turcă:

“după 1878, bulgarii au încercat să schimbe denumirile, traducând *ad literam* unele din ele în limba bulgară și creând câteva numiri noi. Un proiect de lege, întocmit în acest scop, a trecut prin Sobranie dar nu a putut fi niciodată aplicat în practică.

A fi încercat și noi să traducem întocmai denumirile turcești ar fi însemnat să renunțăm la orice schimbare, pentru că nu puteam spune Pădurea Neagră, în loc de Caraorman, Satul Frumos, în loc de Aschioi, Cadănele Albe în loc de Acadânlar, Mahalaua lui Ibrahim în loc de Ibrahim-Mahle, Mahalaua Checiler în loc de Checiler-Mahle și așa mai departe.

O altă soluțiune ar fi fost reînființarea denumirilor romane sau cel puțin crearea unor denumiri românești, având radicalul latin. În timpul romanilor, Turtucaia era Transmarisca, adică orașul dincolo de râul Marisca, între Rusciuc și Turtucaia. Comuna Cadichioi se numea Candidiana; în locul unde se află satul de astăzi era o citadelă romană, reședința comandantului Legiunii a XI-a și mai târziu a XIII-a. La Candidiana era depozitul de grâne și fabrica de cărămidă și întăriturile legiunilor din Moesia. Deasupra satului Cosuiu din Vale, până ieri, Bulgarski-Cosui, era o citadelă vizitată în deosebite rânduri de consulii romani. În amintirea consulilor, cetatea se chema Consuliana, din care nume slavii făcură mai întâi Cosui și în urmă Bulgarski-Cosui pentru că rămaseră bulgari. Turcii din sat se retraseră mai departe, sus, pe platou, unde formară Cosuiu Nou sau Turk-Cosui, pe care l-am numit noi Cosuiu din Deal, pentru a-l deosebi de fostul Cosui, azi Cosuiu din Vale. Garvan a tras numele său de la Gordianus, care a bătut pe goți. Din Gordian, slavii au făcut Gardan și apoi Garvan. Popina, nume românesc, vine de la Pompiana. Bulgarii au creat Srebern, dela Srebern (argint), traducerea literară în limba bulgară a denumirii romane de Argintea și Staro-Selo din Starșmilul turcesc. Astvatchioi (Satul Florilor) vine de la Floriana după Florius, un centurion care s-a întărit acolo împotriva avarilor. Slavii au schimbat Floriana în |vetovo de la \vet (flori) și turcii au urmat exemplul lor. Aschioi este fosta Adriana și Alfatar, fosta Alexandreana. Alfatar vine de la *alfa*, adică este primul sat în care s-au instalat bulgarii.

Aidemir, numele comunei românești de pe malul Dunării, este o împreunare a cuvintelor *haide* și *mir*, ce înseamnă *pace* pe bulgărește. În locul ocupat astăzi de creasta dealului de hanul situat deasupra satului Tătarița unde locuiau aidemirenii de astăzi s-a încheiat un armistițiu între turcii și rușii care asediau Silistra. Populațiunea, sătulă de sânge, striga *haide mir* și numele rămase comunei noi, mutată în parte din Tătarița mai aproape de Silistra, în Aidemirul de astăzi.

Înainte de a propune romanizarea sau românizarea denumirilor proprii, trebuia să căutăm denumirile locale, în general românești, ce au avut comunele în secolul al XIV-lea. Cu toate că ancheta întreprinsă în acest scop pe lângă bătrânii satelor nu este încă sfârșită, putem totuși stabili ca o axiomă necesitatea de a se lăsa comunelor și satelor din Deliorman denumirile turcești, a căror originalitate are farmecul ei special. Nu ar avea sens să aplicăm localităților nume proprii moderne, neavând nici o legătură cu trecutul și nici un înțeles pentru populațiune. Să lăsăm întregi numirile compuse din As (frumos), Ac (alb), Curt (lup), Bunar (puț), Dere (pârâu), Chioi (sat), Cara (negru), Orman (pădure) și să schimbăm numai adjectivalele ce pot fi traduse în românește.

Următori acestei norme am zis Brăcima Nouă în loc de Brăcima-Enichioi, *eni* semnificând *nou*, Cainargeaua Mare și Cainargeaua Mică, în loc de Golema și Malco Cainargea, Caraaciu Mic în loc de Marco Caraaciu, Suvanlăcu Nou în loc de Suvanlăc-Eni-Mahle, Atmageaua Tătărească în loc de Tatar-Atmagea iar din Calipetrova, Senovo, Srebern și Staro-Selo, numiri bulgărești, am

făcut pe românește Calipetrova, Senova, Vetrina și Srebârna, oprindu-ne pentru moment la o normă lămurită, ce ni se pare cea mai nimerită soluțiune a problemei.”[13]

Este demn de menționat că *acest raport nu a fost citat niciodată într-o lucrare științifică sau de altă natură, fiind destinat strict autorităților epocii*. Din acest punct de vedere, considerăm că valoarea sa este cu atât mai mare, el expunând un tablou al vieții economice, politice și sociale a județului Durostor, parte a unui ținut care n-a apucat, din cauza vitregiilor vremurilor, să intre în conștiința publică drept un pământ românesc.

NOTE

- [1] Ion N. Cămărășescu, *Durostorul. Expunerea situațiunii județului la 1 decembrie 1914*, București, 1915, p. 18.
- [2] Ibidem, p. 53.
- [3] Ibidem, pp. 55-56.
- [4] Ibidem, p. 69.
- [5] Ibidem, p. 82.
- [6] Ibidem, p. 84.
- [7] Ibidem, p. 92.
- [8] Ibidem, p. 112.
- [9] Ibidem, p. 146.
- [10] Ibidem, p. 163.
- [11] Ibidem, p. 165.
- [12] Ibidem, pp. 166-169.
- [13] Ibidem, pp. 174-176.

BIBLIOGRAFIE:

Negoită, Cătălin, (2008). *Țara Uitată. Cadrilaterul în timpul administrației românești 1913-1940*, Craiova: Editura Fundației Scrisul Românesc.

ABSTRACT

After South Dobruja had become part of the Romanian state, in August 1913, the administration of the Durostor department, coordinated by prefect Ion N. Cămărășescu, sent to Bucharest a report regarding the political, economic, social and cultural situation of the respective geographical area. This report was hardly cited or quoted in the literature concerning the topic of the Cadrilater (the latter being very little or even non-existent after 1940). Our paper will particularly highlight the cultural data of the document.